

Věková kategorie: 3) střední školy
Jméno: Molnářová Nikola
Adresa: Marie Majerové 906, Kladno 7
E-mail: nikolamolnarova7@gmail.com
Telefon: +420 737 437 414

Klep. Klep. Klep. Zvuk, který probudil Miladu Horákovou z jejího doposud ničím nerušeného spánku. Otevřela oči hned, jakmile uslyšela první úder kloubů dopadajících na její domovní dveře. Vnímala to tak jasně, jako kdyby její tělo bylo těmi dveřmi. Již po delší dobu byla provázena pocitem, že jí v každém okamžiku někdo dělá společnost, i přesto, že se nacházela v místnosti zcela sama. Ten host, vetřelec, byl mnohem blíží, než by kohokoliv mohlo napadnout. Neničil atmosféru v místnostech, nýbrž v její mysli. Nebylo sledováno její chování ani její řeč těla, ale tím sledovaným bodem byly její myšlenky.

Pomalou se zvedla ze své postele, kde stále dřímá její manžel, a začala dumat nad tím, kdo jen by to mohl v takto brzkou ranní hodinu být. Čí klouby se rozhodly rušit její spánek? Došlo jí to. Došlo jí, kdo to je. Kdo jiný než oni by byl ochoten vstát v tuto ranní hodinu a klouby se dožadovat povolení vstoupit do domu. Nejprve nahlédla ven kukátkem, aby viděla, s kým bude mít tu čest.

Za dveřmi stáli tři příslušníci StB. Jeden z nich byl vysoký, ty zbylé dva by se vám snadno podařilo přehlédnout v davu, kdyby hrdě nenesli uniformy, kde bylo všude napsáno StB. Obličej vysokého byl Miladě povědomý, jako by ho již někde spatřila, ale nemohla se rozpomenout, kde jen tohoto muže viděla. Otočila tedy klíčem v zámku poprvé, podruhé a už jí nic nechránilo. Mohli klidně vniknout do jejího království. Otevřela dveře a zíraly na ni tři páry zlých a mstivých očí. Než ze sebe stačila vypravit byť jen jediné slůvko, už jí zdravil jeden z příslušníků: „Krásné jitro, paní Horáková, doufám, že jsme vás nevbudili,“ řekl falešně vřelým hlasem, „jenom nakoukneme, jestli dovolíte.“ Zbytečná otázka. Vešli by i bez její odpovědi. Pokývla mírně hlavou na znamení souhlasu. Nebála se. Neměla se čeho bát, a to je dráždilo víc, než si mohla myslet. Prošli okolo ní směrem do domu a začali svoji prohlídku. Byli hluční, i když je opětovně prosila, ať se utiší, neboť její rodina ještě spí. Každý šuplík, který jim přišel pod ruce, se během sekundy ocital na zemi. Počínali si jako krtci na čerstvě upravené zahradě.

Tato prohlídka nebyla učiněna za účelem něco nalézt. Oni už dávno měli to, co potřebovali — její myšlenky. Ona byla jednou z brzd v jejich velkém plánu. Nesouhlasila s jejich počínáním a oni nesouhlasili s tím, že nesouhlasí. Když jí oznámili, že půjde s nimi, nebyla překvapená ani vystrašená. Vlastně necítila žádnou emoci. Možná by jí více rozrušilo, kdyby jen klidně odešli, protože to nikdy neznačí nic dobrého. Stále ale nevěděla, že mají přístup k jejím myšlenkám. Že vědí, co si o nich skutečně myslí, a že právě to bude ten důvod, proč se do svého domu už nikdy nevrátí.

Odebrala se do horního patra do ložnice, aby se vhodněji oblékla. Tam viděla svého manžela, jak klidně oddychuje. Pár sekund ho pozorovala, přičemž se jí v hlavě přehrávaly ty nejšťastnější okamžiky jejího života, jako by to, že s nimi teď odchází, mělo znamenat její smrt. Právě kvůli tomu špatnému pocitu, že se do toho domu už vícekrát nepodívá, se rozhodla napsat manželovi a dceři vzkaz, který zněl takto: „Jděte na louky a do lesů, tam ve vůni květů najdete kousek mne, jděte do polí, dívejte se na krásné a všude budeme spolu.“ Scházela po schodech a na nic už nemyslela. Sledovala jejich obličej a nedala na sobě znát ani špetku nejistoty, kterou právě pociťovala. Jen na ně pohlédla a řekla: „Můžeme odejít.“